

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Macarii Episcopi Antiocheni, virtutibus & miraculis clari, ea ea quæ est apud Fr. Laur: Sur: optima fide. Obijt Antites Sanctiß. Gandai in Flandria. Anno ab orbe redempto 1012 temporib. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

fabat. Quo audito, Præfectus magis exandescens
suis mandauit, vt incantationibus feras aduoca-
rent, sopitaque earum rabie iterum abducerent.
Sed factum est, vt aperto ostio, impetu quodam
eruerent, & obuios quosque occiderent, ac gran-
dem in populo stragem ederent. Tùm Præfectus
incredibili furore concitatus capitis eos damna-
uit. Nec mora. Sancti cum hymnis & canticis ad
certaminis locum properantes, ceruices suas
gladijs subiecerunt, & gloriosa morte de mortis
sempiternæ & hostis imperio triumpharunt.
Corpora eorum fuere à viris religione & pieta-
te eximijs, duobus ab vrbe passuum millibus se-
pulta.

plectuntur
capite.

VITA S. MACARII EPISCOPI ANTI-
ocheni, virtutibus & miraculis clari, ex ea qua
est apud Fr. Laur. Sur: optima fide. Obijt Antites
Sanctiss. Gandau in Flandria. Anno ab orbe re-
dempto 1012 temporib. Sancti Henrici, Romano.
Imperatoris, Gallorum autem Regis, Roberti.

C. Baron: in
nota: Mar-
tyr. Romæ

Gemma regalis, Armeniæ decus, parentum
gloria beatus puer Macarius, nobilissimo
apud Armenos stemmate ortus, patrem
habuit Michaelem, Matrem verò Mariam, anti-
quissima quidem nobilitate insignes, sed quibus
non minus splendoris & ornamenti, ab optimis
moribus nati ex ipsis filij accesserit. Editus autè
est in lucem ea tempestate qua Macarius maior
magnæ sanctitatis vir, Antiochenam administra-
bat cathedram; qui cùm huius Macarij, de quo
nobis sermo texitur, esset consanguineus. eum de
sacro fonte suscepit, suumque illi nomen impo-
nens, filij loco eum apud se nutriendum atque
instituedū retinuit, vt ipse tunc grædæus senioq;
fractus,

10. Aprilis.
Patria S. Ma-
carij & Pa-
rcntes.

Progressus
in literis.

fractus, in hoc aliqua ratione instaurari atque renouari posset. Neque eum spes fefellit. Traditus quippè Macarius puer arcium liberalium studijs, suo profectu, voto antistitis sui tam abundè respondit, ut facilè disciplinas omnes liberales, quibus Græcia Armeniaque pollebant, consecutus sit. Erat enim mente vigili, atque segnitie pigritiaque; prorsus profligata, horas præcipuè matutinas accuratè collocabat.

Cumque iam adoleuisset, solito studiosius visus est se componere ad imitationem beati Antistitis, animo caelestia meditari, mundi illecebras fugere, æterna appetere, studiumque omne quod antea in literis posuerat, in religionis actibus conferre. vulgi rumores pro nihilo putare, contumque se diuino cultui mancipare.

Fit Patriarcha Antiochenus.

His nepotis sui profectibus Antistes mirificè exhilaratus, toto cœpit pectore in id incumbere, ut eum posset habere successorem. Itaque non destitit eum & Clero & proceribus, & plebi denique vniuersæ à pietate, sapientia, & inculpatis moribus cōmendare, omnesque assiduò adhortari ut nutritū atque eruditū à se Macariū pastorem eligant & Cathedræ Antiochenæ præficiant. Neque verò in vacuum cecidit adhortatio, sed statim ab obitu venerandi senis, vnanimi omnium consensu fuit ad illud honoris fastigium euectus, & iuuenis sapientia tamen & moribus permaturus, in beati senis throno collocatus. Non illud mutauit tantus honor, sed incredibili mansuetudine & humilitate, omnium sibi animos deuinxit, & comitate cum mirabili tamen gravitate coniuncta, optimè constitutam disciplinam cōseruauit. Porrò dissolutos mores cum verbo tum exēplo ita profligabat, ut sermo eius salu-

con-

conditus, populo nunquam non esset gratissimus.

Erat rerum omnium præter labentium contemptor egregius, & corporis domitor admodum strenuus. Victus erat illi non qui voluptati, sed extremæ tantum corporis necessitati satisfaceret. Molles & delicatas vestes, quibus quandoque usus fuerat, asperis camelorum pilis permutavit, vilemque se tunicam induit. Lectuli molliem vehementer aspernatus, balneis vix unquam usus est: sed largissimis lachrymarum undis frequenter se lauit, dum totas noctes pro peccatis & salute totius mundi in precibus exigebat. Neque debuit sanè illud sudarium quo defluentem lachrymarum imbrem abstergebat, virtutis expers esse, quod tot lachrymis fuerat infusum. Fuit in beati viri domo Theodorus quidam leprosus, (nam tales ei & familiares & non mediocri cura erant) qui cum præ cæteris & lepræ morbo & inopia premeretur, tale de ratione recuperandæ sanitatis secum consilium coepit. Abijt ille tacitus ad ecclesiam in qua vir sanctus orare consueverat, & sudarium eius lepræ suæ admovit. Non tulit illa vim sudarij, sed probata fidei perhibens testimonium, cessit pulsa meritis lachrymarum. Tum verò ille ceu novus homo audet astare viro Dei, Deoque & illi gratias agere.

Cernere licebat in sancti Pontificis domo, quasi nitentes quasdam gemmas, pauperes Christi, varijsque oppressos morbis, cæcos, surdos, claudos, quos quotidie eò properantes, ut ab eo stipem acciperent, vir pius duplici beneficio prosequabatur. Quicumque enim ab eius sanctis manibus accipiebant cibum vel potum, illicò reualescebant: & quotquot obtinere poterant aquam,

Victus eius
& vestitus.

Gratia lachrymarum.

Leprosi et familiares.

Leprosus curatur eius sudario.

Eius studium erga pauperes.

aquam, qua manus suas abluissent, integram reportabant sospitatem. Non radiabant in domo eius gemmæ & margaritæ nitentes, sed veritatur ex cæcis videntes, & ex claudis ambulantes, famelicis satiati panibus. Non anteibant illi scutati & sericati, sed inopes & miseri eius benignitate recreati. Illis enim omnia sua distulit, prorsus ut nihil ei reliquum esset præ pontificiam dignitatem, quam quoque transtulit in Eleutherium venerabilis memoriæ virum, sed la episcopali benedictione sibi retenta.

Cumque hoc modo terrenis omnibus nudatus esset, inter cæteros pauperes ipse quoque pauper Christi effectus, exit è sinibus patriæ suæ, a parentibus ac cognatis frustra reluctantibus, sequitur Christum. Et quidem ante omnia, non inuitus ipsam quoque pro redemptore subituro mortem si res poscere videretur, terram promissionis petijt, ut omnia nostræ redemptionis mysteria contemplaretur. Ibat vltro in exilij spectatè susceptum, ut expeditior posset proficisci in patriam cælestem. Delectabant eum loca sacra sancta, in quibus generis humani redemptio orta fuerat, sed multo magis delectabat cum ludæis de illorum perfidia verba miscere, & cum Saracenis congregari, si quem illorum posset errore reuocare. Sed illi pro salutaribus monitis minas & verbera intentabant, supplicijque adeo atrociter afficiebant, ut toto corpore laniatus nuda ossa apparerent: non tamen quicquam de sanctæ prædicationis studio remisit. Auellitur inde à socijs, duciturque in medium impietatis multitudinis, nolenque illis cedere, in custodia mittitur, ibique crucis instar, cuius gloriam prædicabat, in terra extenditur, clavis configitur

Pauperibus
omnia largitur.

Abdicat se
Pontificatu.

Adit terram
sanctam.

Verberatur
ab infidelibus.

Mittitur in
carcerem.
Dirè torquetur.

tur, sed terra clauos reijciente vinculis astringitur, saxum ignitum nudo eius pectore imponitur custodibusque adhibitis, illic relinquitur. Ille carceris tenebris mirificè lætatur, spe cælestium præmiorum animatus: nec deest Christus militi suo, sed atram ergastuli noctem cæleste lumen illustrat, humi iacentem diuina erigit miseratio, pœnisque absolutum angelica fouet cõsolatio.

*Cõfortatur
celitus & li-
beratur.*

Procedit ille deindè ex carcere in publicum, stupent Iudæi, mirantur Saraceni, & tum illum, tum sese mutuo respectantes, tanta rei nouitate stant attoniti. lubent acciri carceris custodes, à quibus dum audiunt lucem cælitus emissam, uisitacione angelicam & absolutionem diuinam, compunguntur corde & tandem ueritati assentientes, uerbi Dei ministrum uenerantur, usque adeo ut ad genua eius aduoluti, scelerum suorum in illum commissorum veniam petierint, reiectoque errore, ad Christum læti transferint.

*Iudæi & Sa-
raceni cõuer-
tuntur ad
Christi fidem.*

Hæc cum per regionem illam diulgata, hominum sermo longè lateque spargeret, accurrunt multi, ut salutarem doctrinam ex tali doctore haurirèt. Offerunt autem ei Eutychianum quendam, inter Saracenos imprimis nobilem, ab anno ætatis eius nono, ut ipsi quidem asserbant, ad senectutem usque, surdum pariter & mutum. Ex huius curatione uolebant, doctrinæ eius capere experimentum. Erant etiam eius dexteræ manus digiti arefacti. Itaque rogabant pro illo sanctum uirum, ille porrò rogabat Deum, nec passus est repulsam. Audit Saracenus seipsum absolute loquentem, arida manus suam facit officium, idemque ipse cum multis alijs salutari expiacus lauacro, Dominum benedicat. Hoc miraculum, ingès protinùs Euàngelio in terris illis ostium aperuit.

*Eutychia-
nus: Saraceni
surdus &
mutus per S.
Macar. cura-
tur.*

Inte-

Vim ei infē-
runt paren-
tum nuncijs,
sed excā-
tur, & reci-
bus eius rur-
sus sanātur.

Cecum erū-
te illumi-
nat.

Aquam eru-
cis signo e-
licit e terra.

Venit in Ba-
variam.

Interea parentum & amicorum affectus, di-
tius tanti viri absentiam ferre non potuit, mi-
tunt igitur nuncios qui eum vel nolentem retr-
herent. Sed ecce dum illi violentas in eum ma-
nus mittere conantur, alij virtute diuina cæci-
te percussi, alij immotis in aère brachijs hære-
tes, cœpto desistere compelluntur; ac tandem
fugam versi beatum virum relinquere coguntur.
Pœnitet eos interim illatæ viro sancto iniuriæ
magnoque cum eiulatu se sibi restitui petunt. Il-
le vero iniuriæ immemor, apud Christum pro
illis intercedit, atque protendo, quem manu ge-
stabat. Scipione, cui parua crux imposita erat, &
caliginem oculorum dispulit, & rigida brachia
restituit: iussitque abeuntes renunciare suis,
ad cælestis patriæ gaudia properantem luge-
re ac reuocare desinant. Reperunt illi mox ad
meniam; Macarius vero ad Occidentem mi-
raculis coruscans pergere cœpit.

Fortè aut inter eos qui sanctam petebant civi-
tatem, cæcū vnum obuiam habuit, cuius calamita-
tate ad misericordiam prouocatus lachrymas fudit,
hortatusq; est omnes, vt communibus precibus
pro salute miseri apud Dominū intercederēt.
Tū Episcopus admota quæ gestabat cruce
oculis cæco lumen restituit, tum mox exultanti
gaudio à se dimisit. Peruenit deinde vir sanctus
cū socijs, ad locū quendā nimia siccitate laboran-
tem, prorsus vt in magnum omnes periculū ad-
ducti viderentur. Ille autē de Christi misericor-
dia cōfusus, scipione crucis signū terræ impressit
& protinūs profluentē aquæ vim scaturire fecit.

Post multa terrarum emensa itinera, tandem
in Bauariam peruenit, vbi ab Adelberto summi
dignitatis viro, hospitio receptus miracula re-

noua
bo fat
spes v
recur
intin
stilla
retr
Ino
rem o
fuga
quam
Inseq
cem a
perue
peric
hostes
tes, si
lle ve
muni
terric
gnabi
bus su
pium
iustur
gloric
episco
splen
ti atq
runt,
sed ip
guine
cularu
Po
niam
quod

nouauit. Vxor eius Aua nomine, diuturno morbo fatigata ad extrema tendebat; iamque omnis spes vitæ ablata erat, cum vir sanctus ad solitas recurrens preces, aquam benedicit, crucemque intingens, tres ab ea guttulas in laborantis os instillat, ac protinus ab ipso mortis aditu ad vitam retrahit.

Aqua bene agonizantē sanat.

Indè Moguntiam perlatus, obuiam habuit furem quendam, ab imminente mortis periculo fuga se proripientem. Pallebat miser, morti, quam fugere nitebatur, non multum dissimilis. Insequebantur enim hostes certissimam illi necem allaturi. Is autem vt ad beatum Macarium peruenit, ad pedes eius corruit, petens vt præsens periculum à ceruicibus suis auertat. Aduolant hostes, ipsi quoque beato viro necem intentantes, si scelerati patrocinium suscipere ausus sit. Ille verò armis, quibus pugnare solebat, probe munitus, inter reum & tela hostilia stat imperterritus; obijcit illis furentibus scutum inexpugnabile, crucem illam suam, in cunctis actionibus suis familiare sibi per fugium. Vidisses illic pium sanè spectaculum: hostes arma vibrare, iustum precibus & meritis pugnare, ac tandem gloriosa victoria potiri. Hostes enim, etsi sancti episcopi verba non intelligerent, eximio tamen splendore, qui ex vultu eius refulgebat, commoti atque ad misericordiam flexi, ex equis desilierunt, eiusque non modò vestigia amplexantur, sed ipsum quoque reum, cuius paulò antè sanguinem sitiebant, ad osculum admittere non recusarunt.

Venit Moguntiam.

Crucem opponit telis hostium.

Furem à morte liberat.

Post aliquot dies Moguntia digressus, Coloniā accessit, Sanctorum cultura nobilem, vbi à quodam Tizone viro rerum opulentia nulli secundo

Coloniā ingreditur.

Regio morbo laborante sanatur.

Adit Machliniam, ibidem incendium crucis signo extinctum. Venit Malbodium.

Ultio diuina in seruū malignum.

It Camera-cum.

Fores Ecclesie diuinitus ei referantur.

cundo & morum honestate clarissimo, honorifice non minus quam officiosè hospitio exceptus est Sed is idem cum multo iam tempore regio morbo laborasset, nihil sibi habere videbatur quoadu corporis salute carebat. Nec poterat vlla medicorum industria opem aliquam polliceri, prorsus vt in tanta opum affluentia nihil eo videret calamitosus. Sed Macarius suo aduentu insperatam salutem attulit, cibosque benedictione sua consecratos obtulit, quibus prostratam & penitus extinctam appetendi vim excitauit, & breui integræ salutis restituit. Hinc verò sanctum digressus loca omnia Sanctorum meritis insignita lustrauit, tandemque Machliniam delata est, vbi etiã incendio obuia queq; deuastante, crucis signo extincto, sanctitatis suæ virtute ostendit. Post hæc vir Dei Malbodiū proficiscitur, quod est sacrarum virginum monasterium, sanctissimæ Aldegundis virginis reliquijs celeberrimum. Durando comiter susceptus, voluit sibi venæ sectione aliquid de sanguine detrahi. Eum sanguinem hospes in vasculum excipiens, vni è seruorum summo studio asseruandum tradidit. At nequam ille seruus inuidia stimulante, sacrum cruorem in latrinam effudit: sed mox diuina vindicta locum præ percussus, iniquitatis suæ præmium recepit. Porro beatus Patriarcha Malbobio Camera-cum abiens, paucis admodum diebus ibi commoratus, quantæ sanctitatis esset, diuinitus innotuit. Nam quodam die, Sole in occasum declinante sanctissimæ virginis basilicam intrauit, suo more ibidem in diuinis laudibus pernoctaturus: sed eum castros templi non sine iniuria eiecit, bileque percussus ostium obserauit. At vir sanctus nihil ea iniuria commotus, ante fores ecclesie in precibus se pro-

se prostravit: & ecce ostium basilicæ diuinitus patefactum, viri sanctitatem declarauit: non tamen Sanctus ingredi voluit, nè infirmum hominem magis perturbaret. Sed custos cum ad nocturnas preces fores referaturus aduenisset, easque patentes, & peregrinum humi prostratum inuenisset, timore penè exanimatus est. Mane autem cum res omnibus innotuisset, hōspes exclusus cœpit haberi clarissimus: sed ille ab humana laude plurimum abhorrens, Tornacum statim se contulit, vbi exortâ ciuium inter ciues funestam seditionē, precibus & crucis suæ, quam gerebat, trophæo erecto non sine miraculo compescuit.

Tornacum se confert, ibidē ciues tumultuantes sedati

Iam multo tempore beatus Patriarcha, non paruos longinquæ peregrinationis labores exhauserat, quibus cum tandem Dominus finem imponere vellet, Gandauū peruenit vbi in monasterio ab Abbate E. eboldo per amantem receptus est: cuius egregia beneuolentia & fratrum eam charitate eximia permotus, apud illos reliquum vitæ cursum exigere statuit. Crebrō visita bat ecclesias Gandauē: ditionis, celebrabat Missæ sacrificium in singulis, precibus nocte dieque vacabat, neque vllum tempus à conferendis in populum beneficijs vacuum ducebāt. Quicquid ei à fidelibus oblatum esset mox in pauperes, quorum ille ab infantia curam gesserat, conferebat. Per multos à varijs incommodis liberabat. Manuum suarum contactū morbos fugabat, & cuius in calamitate opem & auxiliū mira benignitate ferebat.

Venit Gandauum. & in Abbatia S. Bauonis amantem accipitur.

Variæ eius virtutes.

Inter hæc dulcis patriæ recordatio, desiderium repetendi Armeniam ei ingessit, adeo vt nullis precibus ab ea mente reuocari posset. Sed accidit cum se in viam, vno comitatus socio de-

Dum vult
redire in pa-
triam, diui-
nitus impe-
ditur.
Immanissi-
ma pestis in
Flandria.

S. Macarius
peste infici-
tur.

differt, vt morbo correptus redire cogeretur, & dum ille patriam terrestrem meditatur, Deus illi cælestem præparat. Sciebat tum temporis inaudita quædam ad illum diem immanissimæ pestis rabies, ad eò vt morientium multitudo superstites vinceret, vixque reliqui essent, qui humanis corporibus sufficerent. Iamque omnis humani auxiliij spes ablata erat. cum triduo hominibus pariter ac iumentis indicto ieiunio, ad Deum implorandam opem omnes confugiunt: & eodem illi hac religione Deum placare instituit. Deus quidem misericordiam suam non differens, sed vnum ex omnibus eligit, in quem scilicet lues postremum irrueret. Is fuit beatus Macarius, qui scilicet morbi contagione tactus, primo loquendi quidem amisit facultatem, sed prophetica donatus gratia, nutibus & quibus poterat signis, prædixit præter se & alios duos, neminem deinceps ea peste occubiturum: quod postea rei euentus approbavit.

Tertius iam indicti ieiunij instabat dies, cum paruulis & vitulis etiam materna negarentur vbera, & modis omnibus, propè vis regno cælorum inferebatur. Vbiq; luctus, vbiq; clamor audiebatur, & plurima mortis imago: pecudæ quoque & iumenta, intolerabiles ad vacua præsepia edebant mugitus. Flectitur interim benignus Deus, & seueritatem lenitate temperat. Porro Patriarcha. Macarius recuperata voce, post preces & lachrymas pro peccatis fusas, alios quosdam ad ædes proprias dimisit: ipse vero cum fratribus ad cœnobium abiit, ingressusque cum illis in refectorium, charitate potius quam necessitate adductus, hilarem se omnibus exhibuit, que vt institutum mutarent ieiunium voluit.

Cumque ex appositis pauxillum gustasset, vltimum vale cum episcopali benedictione fratribus impendit, & sic demum ad lectulum redijt. Ibi expansis manibus, oculisque infra pietate ad Deum erectis, inter angelorum multitudinem, *S. Macarius moritur.* qui sua presentia pium astantibus horrorem incutiebat, spiritum feliciter exhalauit: impletaque est propheta eius, ipso postremo ex ea peste occumbente.

Corpus eius cum non vulgari deuotione fuit ante altare S. Pauli, quem locum ipse sepulturae suae designauerat, conditum: atque sub Sigero Abbate, qui quartus fuit ab Eremboldo, eleuatum, & integrum omnino repertum. Huic eleuationi interfuere, rex Gallorum Philippus, Comes Balduinus cum proceribus suis, & Adela coniuge, filioque Balduino Hannoniae Comite. Balduinus quoque Nouiomensis, & Lietbertus Cameracensis Episcopi. Multis vero miraculis etiam post obitum claruit vir sanctus, quae nos breuitatis causa praeterimus. *Claruit miraculis post obitum.*

MARTYRIVM S. ANTIPAE, PERGAMI.

Asia Episcopi, quo coronatus est Anno Redemptoris 93 Clementis Roma: Ponti. i. Domitiani vero Imperator: 10. ex Simeone Metaphraste.

Domitianus qui Apostolorum tempore Romanum obtinuit Imperium, cum stultissimo idolorum suorum cultu ebrius, Christianorum quoque sanguinem sciret, tunc sane praecipua quadam martyrum pro Christi Saluatoris fide vbique decertantium, virtes apparuit. Tunc & ecclesiae fideique basis, & Christianae veritatis fundamentum, atque aeternae diuinitatis vnigeniti praeco Iohannes praestantissimus, in Patmum insulam relegatus est. Vbi dum magnum

ii. Aprilis. Domitianus imperator.